

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **JUDr. I. S.**, narozená dne X.
bytem X.

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2020, č. j.: MPSV-2019/179872-421/1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2020, č. j. MPSV-2019/179872-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 4. 7. 2019, č. j. ABI-2551/2019-08/09 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyni dle ustanovení § 39 odst. 1, § 42 odst. 1, § 43 odst. 1 písm. a) a odst. 2 a § 50 odst. 2, 3 a 5 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoZ“) přiznána podpora v nezaměstnanosti ode dne 19. 6. 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

ve výši 1 950 Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, ve výši 1 500 Kč měsíčně po dobu dalších dvou měsíců a ve výši 1 350 Kč měsíčně po zbývajících podpůrných měsících; podpora v nezaměstnanosti byla přiznána po podpůrných měsících 5 měsíců.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně poukázala na to, že správní orgány výši podpory vyměřily pouze a jen ze samostatné výdělečné činnosti, kterou žalobkyně vykonávala v době od 18. 8. 2010 do 11. 6. 2019, a to vždy jako vedlejší doplňkovou činnost k hlavnímu pracovnímu poměru. Nesouhlasila s tím, že správní orgány vůbec nevzaly v potaz příjmy z hlavní výdělečné činnosti žalobkyně (tj. pracovního poměru), který byl ukončen dne 10. 6. 2019, což odůvodnily tím, že poslední činností žalobkyně před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání byl výkon samostatné výdělečné činnosti a v důsledku toho z průměrného měsíčního čistého výdělku dosaženého v zaměstnání nelze při stanovení podpory v nezaměstnanosti vůbec vycházet. Namítala, že jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“) nebyla v roce 2019 přihlášena k důchodovému pojištění, což dokládá i potvrzení OSSZ ze dne 1. 7. 2019, které žalobkyně doložila, žalovaný však k tomu nepřihlédl. Žalovaný se nevypořádal ani s tím, že následné potvrzení ze dne 1. 8. 2019 uvádí zcela jinou skutečnost, tedy že žalobkyně k důchodovému pojištění přihlášena byla. Dané potvrzení ze dne 1. 8. 2019 sice bylo žalobkyni předloženo, avšak bylo zcela nečitelné, žalobkyně se proto k němu nevyjádřila a nadále trvá na tom, že přihlášena nebyla. Měla za to, že pokud v potvrzení ze dne 1. 7. 2019 bylo výslovně uvedeno, že žalobkyně v roce 2019 není přihlášena k důchodovému pojištění, měl prvoinstanční orgán postupovat dle § 52 ZoZ a tedy podporu v nezaměstnanosti vypočítat z průměrného měsíčního výdělku nebo vyměřovacího základu, kterého dosáhla v posledním zaměstnání. Žalobkyni nemůže být připisováno k tíži, pokud orgán sociálního zabezpečení vydal dvě protichůdná potvrzení. Uvedla, že výdělek ze zaměstnání byl vždy jejím hlavním příjmem a jeho nezapočítání správním orgánem je nepřiměřené a nespravedlivé.
3. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení vyslovil s žalobou nesouhlas. Uvedl, že poslední činností žalobkyně před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání byl výkon samostatné výdělečné činnosti (do 11. 6. 2019), z výkonu této činnosti byla též po celou dobu 12 měsíců důchodově pojištěna, vyměřovací základ za rok 2018 byl stanoven ve výši 36 000 Kč. Žalobkyně tedy byla po celou dobu 12 měsíců důchodově pojištěna a zároveň šlo o její poslední výdělečnou činnost před jejím zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání. Muselo tedy být aplikováno ustanovení § 50 odst. 2 ZoZ, zákon zde nerozlišuje, zda byla samostatná činnost vykonávána jako hlavní či vedlejší. ZoZ nedává správním orgánům možnost jakkoli přihlídnout k výdělku z předchozího zaměstnání, které nebylo poslední výdělečnou činností s účastí na důchodovém pojištění, či určit základ pro výpočet podpory v nezaměstnanosti pouze z některých měsíců účasti na důchodovém pojištění v roce, za nějž je vyměřovací základ stanoven. Pokud byla samostatná výdělečná činnost vykonávána po celý rok 2018 soustavně bez přerušení a celý rok zakládala účast na důchodovém pojištění, je třeba přepočíst vyměřovací základ na 1 kalendářní měsíc ze všech měsíců účasti na důchodovém pojištění. K výdělkům z předchozího zaměstnání tedy nebylo možno přihlídnout.
5. Přihlášení žalobkyně coby OSVČ k důchodovému pojištění v roce 2019 vyplývá z potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“) ze dne 1. 8. 2019, dle kterého žalobkyně uhradila zálohy za měsíce leden až květen 2019 a poměrnou část za červen 2019. Žalobkyně byla s tímto potvrzením prvoinstančním orgánem seznámena, neuplatnila vůči němu žádné námitky, Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

ani nedoložila jiné doklady, ze spisové dokumentace neplyne, že by žalobkyni byla předložena nečitelná kopie. Žalobkyně námitku nesprávnosti či nečitelnosti tohoto potvrzení neuplatnila ani v řízení I. stupně, ani v odvolacím řízení, dané řízení je přitom řízením o žádosti, a tedy měla tyto námitky řádně uplatnit. Za těchto okolností nelze vytýkat žalovanému, že pozdější potvrzení považoval za správné, žalobkyně tedy byla důchodově pojištěna i v roce 2019 a podle § 52 ZoZ nemohlo být v dané věci postupováno jinak. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 19. 6. 2019 žalobkyně požádala o podporu v nezaměstnanosti a o zprostředkování zaměstnání. V žádostech uváděla, že není v pracovněprávním vztahu, ve služebním poměru ani osobou samostatně výdělečně činnou, ode dne 1. 10. 2015 do dne 25. 4. 2019 byla zaměstnána u BM Develop s. r. o., ode dne 1. 6. 2019 do dne 10. 6. 2019 pak u Komerční banky a. s., od roku 2010 do dne 12. 6. 2019 byla též OSVČ, její poslední činností před podáním žádosti bylo zaměstnání ukončené dne 10. 6. 2019 a samostatná výdělečná činnost (žádost o podporu v nezaměstnanosti a žádost o zprostředkování zaměstnání ze dne 19. 6. 2019).
7. Samostatnou výdělečnou činnost provozovala žalobkyně do dne 11. 6. 2019, ode dne 12. 6. 2019 bylo provozování živnosti přerušeno (vyrozumění o zápisu do živnostenského rejstříku ze dne 12. 6. 2019). U Komerční banky a. s. byla žalobkyně zaměstnána od 1. 6. 2019 do 10. 6. 2019 (potvrzení o zaměstnání Komerční banky a. s. ze dne 10. 6. 2019 a 1. 7. 2019). U BM Develop s. r. o., byla žalobkyně zaměstnána od 1. 10. 2015 do 25. 4. 2019 (potvrzení o zaměstnání BM Develop s. r. o. ze dne 26. 4. 2019 a 13. 6. 2019).
8. Podle potvrzení PSSZ ze dne 1. 7. 2019 byla žalobkyně v evidenci jako OSVČ od 18. 8. 2010 do 11. 6. 2019, před rokem 2019 uhradila v posledních třech letech pojistné za období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016, od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 a od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018. Dále je v potvrzení ohledně toho, zda byla žalobkyně přihlášena k důchodovému pojištění a zaplatila zálohy na důchodové pojištění v roce 2019 (kalendářní rok, v němž je potvrzení vydáváno) uvedeno „NE“. Potvrzení obsahuje následující informaci: „*Poslední vyměřovací základ za rok 2018, který je dobou důchodového pojištění (bylo uhrazeno pojistné) a spadá do rozhodného období činí: 36000 Kč. Počet měsíců účasti na důchodovém pojištění: 12.*“ (Potvrzení PSSZ ze dne 1. 7. 2019.)
9. Dne 4. 7. 2019 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, kterým byla žalobkyni dle ustanovení § 39 odst. 1, § 42 odst. 1, § 43 odst. 1 písm. a) a odst. 2 a § 50 odst. 2, 3 a 5 ZoZ přiznána podpora v nezaměstnanosti ode dne 19. 6. 2019 ve výši 1 950 Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, ve výši 1 500 Kč měsíčně po dobu dalších dvou měsíců a ve výši 1 350 Kč měsíčně po zbývající podpůrní dobu. Prvoinstanční orgán vyšel z toho, že naposledy před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání žalobkyně vykonávala samostatnou výdělečnou činnost, a to v době od 18. 8. 2010 do 11. 6. 2019, s dobou důchodového pojištění od 19. 6. 2017 do 31. 12. 2018 (v rozhodném období posledních dvou let před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání). Výše podpory v nezaměstnanosti potom byla stanovena procentní sazbou z posledního ročního vyměřovacího základu v rozhodném období (dvou let před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání) přepočteného na jeden kalendářní měsíc, tj. 3 000 Kč. Procentní sazba podpory v nezaměstnanosti činí první dva měsíce 65 % takto stanovené částky, další dva měsíce 50 % a po zbývající podpůrní dobu 45 %.
10. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí se žalobkyně odvolala, namítala, že byla vzata v úvahu jen samostatná výdělečná činnost, ač šlo vždy o vedlejší činnost k hlavnímu pracovnímu poměru, tato činnost byla navíc ukončena okamžitě po skončení pracovního poměru v Komerční bance a.s. Dále namítala, že nebyla jako OSVČ v roce 2019 přihlášena k důchodovému pojištění, což

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vyplývá z potvrzení PSSZ ze dne 1. 7. 2019. Mělo být tudíž postupováno dle § 52 ZoZ a podpora v nezaměstnanosti měla být vyměřena z částek, jichž dosáhla v posledním zaměstnání.

11. Do spisu bylo dále zařazeno potvrzení PSSZ ze dne 1. 8. 2019, z něž vyplývá, že žalobkyně hradila zálohy pojistného na důchodové pojištění v roce 2018, ale i prvních šest měsíců roku 2019 s tím, že za červen 2019 byla úhrada částečná ve výši 511 Kč (potvrzení PSSZ ze dne 1. 8. 2019 s přiloženou e-mailovou zprávou). Žalobkyni bylo oznámeno, že v řízení byl doplněn nový důkaz (potvrzení PSSZ ze dne 1. 8. 2019) osvědčující období od 18. 8. 2010 do 11. 6. 2019 jako dobu, kdy byla žalobkyně jako OSVČ účastna důchodového pojištění; žalobkyni byla dána lhůta, aby se k novému podkladu vyjádřila; oznámení převzala žalobkyně dne 19. 8. 2019 (oznámení o možnosti seznámit se s novým podkladem ze dne 16. 8. 2019). Žalobkyně se ve stanovené lhůtě, ani později k novému podkladu nikterak nevyjádřila.
12. Následně prvoinstanční orgán postoupil odvolání žalovanému, k tomu uvedl, že žalobkyně naposledy vykonávala samostatnou výdělečnou činnost, a to do 11. 6. 2019, v roce 2019 hradila zálohy na důchodové pojištění, za měsíc červen v poměrné výši 511 Kč, přihlášená k důchodovému pojištění ze samostatné výdělečné činnosti byla žalobkyně od 18. 8. 2010 do 11. 6. 2019 (postoupení odvolání žalovanému ze dne 26. 8. 2019).
13. V napadeném rozhodnutí vydaném dne 25. 2. 2020 žalovaný konstatoval, že rozhodným obdobím pro podporu v nezaměstnanosti na základě dané žádosti je doba od 19. 6. 2017 do 18. 6. 2019, v této době byla prokázána doba důchodového pojištění získaná zaměstnáním v době od 19. 6. 2017 do 25. 4. 2019 a od 1. 6. 2019 do 10. 6. 2019 a rovněž doba důchodového pojištění získaná výkonem samostatné výdělečné činnosti v době od 19. 6. 2017 do 11. 6. 2019. Poslední vyměřovací základ, za rok 2018, byl osvědčen ve výši 36 000 Kč (s účastí na důchodovém pojištění v trvání 12 měsíců); z něj byla žalobkyni stanovena výše podpory v nezaměstnanosti dle § 50 odst. 2 ZoZ. Shledal, že poslední činností žalobkyně před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání byl výkon samostatné výdělečné činnosti (do 11. 6. 2019), kdežto zaměstnání bylo ukončeno již dne 10. 6. 2019; při stanovení podpory v nezaměstnanosti proto nelze z výdělku dosaženého v dříve ukončeném zaměstnání vůbec vycházet. Okolnost, zda byla samostatná výdělečná činnost hlavní nebo vedlejší, není ve věci vůbec relevantní, neboť z výkonu této činnosti byla žalobkyně po celou dobu 12 měsíců důchodově pojištěna a zároveň šlo o její poslední výdělečnou činnost před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání a byl jí z této činnosti stanoven poslední vyměřovací základ, byly tedy naplněny podmínky pro aplikaci § 50 odst. 2 ZoZ. Dovedl, že prvoinstanční orgán postupoval správně a neměl ani zákonnou možnost postupovat jinak, nemohl učinit výjimku. Námitce žalobkyně o nepřihlášení k důchodovému pojištění v roce 2019 nelze přisvědčit, neboť dle potvrzení PSSZ žalobkyně za prvních šest měsíců tohoto roku uhradila zálohy na důchodové pojištění z výkonu samostatné výdělečné činnosti (neuhrazení celé zálohy za červen 2019 na věci nic nemění, žalobkyně měla povinnost danou úhradu provést). S uvedeným dokladem přitom byla žalobkyně seznámena, ale neuplatnila vůči němu žádné výhrady ani nedoložila žádné podklady, jež by podporovaly její tvrzení. Ze samostatné výdělečné činnosti tedy žalobkyně byla důchodově pojištěna i v roce 2019, podle § 52 ZoZ tedy ve věci nemohlo být postupováno jinak. Dospěl k závěru, že prvoinstanční orgán postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobkyni přiznal podporu v nezaměstnanosti příslušnou procentní sazbou z posledního vyměřovacího základu v rozhodném období.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

15. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.r.s.
16. Podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) ZoZ nárok na podporu v nezaměstnanosti má uchazeč o zaměstnání, který získal v rozhodném období (§ 41) zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu (ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ZDP“) v délce alespoň 12 měsíců; překrývají-li se doby důchodového pojištění, započítávají se jen jednou.
17. Podle ustanovení § 41 odst. 1 ZoZ rozhodným obdobím pro posuzování nároků na podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci jsou poslední 2 roky před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání.
18. Podle ustanovení § 50 odst. 2 ZoZ výše podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci u uchazeče o zaměstnání, který naposledy před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání vykonával samostatnou výdělečnou činnost, se stanoví procentní sazbou z posledního vyměřovacího základu v rozhodném období přepočteného na jeden kalendářní měsíc.
19. Podle ustanovení § 52 ZoZ uchazeči o zaměstnání, jehož poslední výdělečná činnost před podáním žádosti o podporu v nezaměstnanosti nebyla dobou důchodového pojištění, který však splnil podmínku celkové doby předchozího zaměstnání stanovenou v § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, se podpora v nezaměstnanosti stanoví z průměrného měsíčního čistého výdělku nebo vyměřovacího základu, kterého dosáhl v posledním zaměstnání nebo jiné výdělečné činnosti, které jsou dobou důchodového pojištění. Stejně se postupuje v případech, kdy uchazeč o zaměstnání před zahájením rekvalifikace vykonával výdělečnou činnost, která není dobou důchodového pojištění.
20. Žalobkyně především namítala, že jí podpora v nezaměstnanosti měla být vypočítána z příjmů z pracovního poměru, a to zejména proto, že coby osoba samostatně výdělečně činná nebyla v roce 2019 přihlášena k důchodovému pojištění.
21. Komentář k § 50 odst. 4 ZoZ k problematice souběhu více výdělečných činností uvádí: „Problémy mohou nastat, jestliže posledním zaměstnáním uchazeče o zaměstnání je více zaměstnání nebo zaměstnání a výdělečné činnosti, popřípadě souběh více činností, přičemž k jejich skončení došlo v jeden den. Při stanovení výše podpory v nezaměstnanosti a výše podpory při rekvalifikaci je podle uvedené úpravy třeba vycházet ze všech dosažených příjmů ze zaměstnání a z jiné výdělečné činnosti, které byly dobami důchodového pojištění. Rovněž v tomto případě však platí omezení celkové výše podpory v nezaměstnanosti stanovené v odst. 6. Ukončí-li uchazeč o zaměstnání při souběhu několika činností tyto činnosti postupně (v různé dny), vychází se při stanovení výše jeho podpory v nezaměstnanosti z té, která byla ukončena jako poslední, a postupuje se podle odst. 1 nebo odst. 2.“ (STEINICHOVÁ, Ladislava aj. Zákon o zaměstnanosti: Komentář [Systém ASPI], Wolters Kluwer)
22. Z toho je zřejmé, že žalovaný postupoval správně, pokud z hlediska určení podpory v nezaměstnanosti vycházel ze samostatně výdělečné činnosti. Ze správního spisu totiž vyplývá, že poslední výdělečnou činností žalobkyně před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání byla samostatná výdělečná činnost, která byla ukončena až dne 11. 6. 2019, zatímco pracovní poměr byl ukončen dne 10. 6. 2019; tyto skutečnosti jsou zároveň nesporné.
23. Dále je třeba konstatovat, že prvoinstanční rozhodnutí vycházelo z nesprávného zjištění, a to na základě potvrzení PSSZ ze dne 1. 7. 2019, dle kterého žalobkyně nebyla v roce 2019 jako OSVČ přihlášena k důchodovému pojištění a neuhradila příslušné zálohy. K odvolací námitce žalobkyně prvoinstanční orgán za účelem řádného zjištění skutkového stavu věci doplnil dokazování o potvrzení PSSZ ze dne 1. 8. 2019, ze kterého zjistil, že žalobkyně v roce 2019 uhradila za měsíce leden – červen zálohy na důchodové pojištění ze samostatně výdělečné činnosti. Žalovaný tím napravit předchozí pochybení prvoinstančního orgánu, soud má za to, že skutkový stav tím byl zjištěn dostatečně, přičemž je nepochybné, že žalobkyně i v roce 2019 byla ze samostatné výdělečné činnosti až do jejího ukončení účastna důchodového pojištění a platila příslušné zálohy. Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

na pojistné. Dané potvrzení PSSZ ze dne 1. 8. 2019 je součástí správního spisu, nevykazuje známky nečitelnosti. Žalobkyně s ním byla řádně seznámena, oznámení o možnosti vyjádřit se k podkladu a s tím související poučení osobně převzala dne 19. 8. 2019, žádné námítky k němu v odvolacím řízení neuplatnila.

24. I kdyby však žalobkyně v roce 2019 jako OSVČ přihlášena k důchodovému pojištění nebyla, není to ve věci rozhodné. Pro účely podpory v nezaměstnanosti je totiž podstatné, zda žalobkyně samostatnou výdělečnou činností získala kdykoli v rozhodném období od 19. 6. 2017 do 18. 6. 2019 (2 roky přede dnem zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání dne 19. 6. 2019) alespoň 12 měsíců doby důchodového pojištění (§ 39 odst. 1 písm. a) a § 41 odst. 1 ZoZ). Zákon nestanoví požadavek, že by doba důchodového pojištění musela trvat až do ukončení samostatné výdělečné činnosti. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně byla, i bez sporného období roku 2019, ze samostatné výdělečné činnosti přihlášena k důchodovému pojištění i v předcházejícím období, tedy od 19. 6. 2017 do 31. 12. 2018, což je déle než 12 měsíců, přičemž osvědčen byl rovněž poslední vyměřovací základ za rok 2018 ve výši 36 000 Kč.
25. Z uvedeného plyne, že poslední výdělečná činnost žalobkyně před podáním žádosti o podporu v nezaměstnanosti (tedy samostatná výdělečná činnost ukončená dne 11. 6. 2019) tak byla ve smyslu zmíněných ustanovení ZoZ též dobou důchodového pojištění, a to v rozsahu rozhodného období od 19. 6. 2017 do 11. 6. 2019. Z tohoto důvodu zde není dán žádný prostor pro aplikaci žalobkyní namítaného ust. § 52 ZoZ, neboť žalobkyně z poslední výdělečné činnosti v rozhodném období (§ 41 ZoZ) získala dobu důchodového pojištění minimálně 12 měsíců (§ 39 odst. 1 písm. a) ZoZ). Jinými slovy, poslední výdělečná činnost žalobkyně je dobou důchodového pojištění ve smyslu § 52 ZoZ, jelikož z ní v posledních dvou letech získala alespoň 12 měsíců doby důchodového pojištění. Správní orgány tak nepochybily, pokud výši podpory v nezaměstnanosti žalobkyně určily pouze z výdělků, jichž žalobkyně dosahovala samostatnou výdělečnou činností.
26. Samotná výše podpory v nezaměstnanosti pak byla vypočtena z posledního vyměřovacího základu za uplynulý kalendářní rok, kterým je rok 2018, což je v souladu s § 50 odst. 2 ZoZ. K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2014 č.j. 1 Ads 38/2014 – 29, dle kterého: „Pro stanovení výše podpory v nezaměstnanosti u uchazeče o zaměstnání, který naposledy před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání vykonával samostatnou výdělečnou činnost, je podle § 50 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, nutné vycházet z vyměřovacího základu za uplynulý kalendářní rok (§ 6 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti) přepočteného na 1 kalendářní měsíc.“
27. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.r.s. jako nedůvodnou zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.r.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. června 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.